

E
REN
DİZ

BENİM YAZARLARIM

ATA
SÜ

♥ can
deneme

ERENDİZ ATASÜ
BENİM
YAZARLARIM

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Bilgi Yayınevi, 2000

Can Yayınları'nda 1. basım: Eylül 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Sırma Köksal

Düzeltili: Aylin Samancı, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Atahan Sıralar, Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2625-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750726255

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ERENDİZ ATASÜ
BENİM
YAZARLARIM

DENEME

♥can

Erendiz Atasü'nün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Dün ve Ferda, 2013

Gençliğin O Yakıcı Mevsimi, 2014

Kızıl Kale, 2015

Onunla Güzeldim - Uçu, 2015

Saldırganı Hoş Tutmak, 2015

ERENDİZ ATASÜ, 1947'de Ankara'da doğdu. 1968'de Ankara Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nden mezun oldu. Aynı fakültede uzun yıllar öğretim üyesi olarak çalıştıktan sonra 1997'de farmakognozi profesörlüğünden emekliye ayrıldı. Öyküleri, 1981'den bu yana, *Sanat Edebiyat'81*, *Düşün*, *Çağdaş Türk Dili*, *Varlık*; deneme, inceleme ve makaleleri *Saçak*, *Çağdaş Türk Dili*, *Cumhuriyet Kitap*, *Radikal Kitap*, *Varlık*, *Papirüs* gibi dergiler ile *Cumhuriyet* ve *Aydınlık* gazetelerinde yayımlandı ve yayımlanmaktadır. *Dağın Öteki Yüzü* adlı romanı İngilizceye (2000), *Lanetliler Almancaya* (2004), *Bir Yaşadönümü Rüyası* Yunancaya (2005), İngilizceye (2013) çevrilip yayımlanmıştır. Atasü'nün bazı öyküleri İngiltere, ABD, Fransa, Almanya, Hollanda, İsviçre, İtalya, Çek Cumhuriyeti ve Hırvatistan'da yayımlanan öykü antolojilerinde yer almıştır. Eserleri: *Kadınlar da Vardır* (1982, Akademi Kitabevi Öykü Birincilik Ödülü), *Lanetliler* (1985), *Dullara Yas Yakışır* (1988), *Onunla Güzeldim* (1990), *Dağın Öteki Yüzü* (1996, Orhan Kemal Roman Ödülü), *Taş Üstüne Gül Oyması* (1997, Yunus Nadi Öykü Ödülü; 1998, Haldun Taner Öykü Ödülü), *Uçu* (1998), *Gençliğin O Yakıcı Mevsimi* (1999), *Benim Yazarlarım* (2000), *Kadınlığım, Yazarlarım, Yurdum* (2001), *Bir Yaşadönümü Rüyası* (2002), *İmgelerin İzi* (2003), *Kavram ve Slogan* (2004), *Açık Oturumlar Çağı* (2006), *İncir Ağacının Ölümü* (2008), *Düşünce Sefaletinin Kışkacında* (2008), *Bilinçle Beden Arasındaki Uzaklık* (2009), *Hayatın En Mutlu Anı* (2011, Yunus Nadi Öykü Ödülü; 2010, Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü), *Güneş Saygılı'nın Gerçek Yaşamı* (2011), *Yıllar Geçerken Hayat ve Roman* (2013), *Dün ve Ferda* (2013), *Kızıl Kale* (2015, Türkmen Saylan Sanat Ödülü), *Saldırganı Hoş Tutmak* (2015).

İçindekiler

KADINLARIN EDEBİYATI

Gövdəsizliğe “Hayır...”	13
Cinselliğın Görkemli Sefaleti	25
Kendinin Kurdu	29
Küçük Amerikalı	39
Şampanya Köpüğü	43
Gerçeklikten Düşleme	53
Acılı Kadınları Onlar.....	57
Şiirden Öte	65
Kadınlar Tapınağı	71
Roman ve “Şark”	81
Düş Gücünün Sahici Kadınları	91
“Çıt” Noktası	97
Anımsayış Gelgitleri	101
Öykücüde Gizli Şair	107
<i>Kül Tablet'e Kazınanlar...</i>	111
Yiğit ve Bilge Kadın.....	117
Eşsiz Bir Aşk Öyküsü	127
Dişil Şiir.....	135

ERKEKLERİN DÜNYASINDAN!

Bir Öpüş ve Rastlantının Belirleyiciliği.....	157
Romanın Ulu Doruğu	173
İnsanlık Hasta!	185
Erkeklerin Dünyasından.....	193
Şahane ve Gaddar	201
İki Şehrin Hikâyesi... mi?	213
<i>Cevdet Bey ve Oğulları</i> 'nı Yeniden Okurken... ..	220
İkili Sarmal: Nesnellik ve Öznellik.....	233
Orda Bir Yazar Var Uzakta	251
Geçmiş İzler Seni.....	257
“Ölüm, Şiirimdeki Hâkim İzlek”	265
Kalbin Kırk Kilidi.....	277

Kadınların Edebiyatı

GÖVDESİZLİĞE “HAYIR...”

Adalet Ağaoğlu'nun son romanı *Hayır...*¹ çok sevdim. Bir bakıma öznel nedenlerle. Yaşlanmayla ilgili kendi duygularıma ve sağır bir toplumun aydını olmanın getirdiği yalnızlığımı rastladım bu kitapta. Ve başka nedenlerle. Roman belli bir mekânda tek başına devinen bir insanın gündelik, sıradan edimlerine bir fon müziği gibi eşlik eden düşüncelerini, anılarını, hayallerini, usta bir yönetmenin kamerası gibi, geri dönüşler, ileri sıçrayışlarla olanca çeşitliliğiyle verebildiği için. Hiç görmediğim İskandinavya'nın puslu, solgun kar ışığını, çok iyi bildiğim Ankara'nın kömür karası, kükürt sarısı ve çamur bozuna boyalı kar karanlığını aynı canlılıkla gözlerimde canlandırabildiği için. Ve hepsinden çok, yazınımızda sık rastlanmayan düşünceyi –eleştirel düşünceyi– ince bir duyarlılıkla sarmalayıp yeniden romanımıza getirdiği için.

Türkiye garip bir ülke. Bireşimini başaramadığımız Doğulu ve Batılı yanlarımızın garip alışımına kapanmış, dünyanın geri kalanından kopmuşuz. Her an patlamaya hazır nükleer çağ bizim zamanımız değil sanki; ya da cicilerini kullanmaya pek meraklı olduğumuz teknoloji bizim maddi hayatımızın temelini oluşturmuyor. (Salt bun-

1. Adalet Ağaoğlu, *Hayır...*, Remzi Kitabevi, İstanbul, 1988.

lara değindiği için bile önemli bir kitap *Hayır...*) Belki, biraz da dünyanın çoksesliliği bir türlü bizim atmosferimizde yankılanamadığından, karşı çıkışlarımız bile belli kalıplar içine sıkışmaya yatkın. Karşı düşüncelere bile belli etiketler yapıştırmaya ve bu tavrımızı sorgulamamaya eğilimliyiz. “Direnmek”, “umudu yitirmemek” karşı çıkmanın tartışılmaz biçimleridir bizim için. Dillerde yinelenen yinelenen anlam aşımına uğramış sözler. “Kaçmak”sa hep, “kaçmak çözüm müdür”ü çağrıştıran sevimsiz bir eylem. Kesin umutsuzluktan, topyekûn yadsımadan bambaşka bir direnmenin doğabileceğini, kaçışın karşı koyma anlamına gelebileceğini; intiharın her zaman bir kaçış, çözülemeyen sorunların tutsaklığı, hayata karşı edilginliğin ve kabullenişin dip noktası olmayıp düpedüz aktif bir protesto eylemi, seçilmiş, gerçek ve sonsuz özgürlük olabileceğini aklımıza getirmeyiz.

“Her durumda özgür kimliğimizi koruyabilmek ancak edimle söylenebilecek şu tek ve son söze bağlı: Hayır.” (*Hayır...*, s.298) diye yazar *Hayır...*’ın başkişisi Prof. Aysel Dereli, “Aydın İntiharları ve Geleceğin Başkaldırısı”nı incelerken, “Hiçbir zaman gerçek bir başkaldırım olmadı, özgürlüğün kıyılarında dolanıp durdum,” der, (*Hayır...*, s.298) özgürlüğün ve özgünlüğün peşindeki Aysel. En belirgin çizgileri doğruluk, dürüstlük, umut ve ödün vermezlik olan yaşamı, Türkiye’nin gitgide çürüyen, yozlaşan değerlerinin eğik düzlemlerine çarpa çarpa girdiği darboğazdan, intiharın başkaldırısıyla mı özgürlüğe kavuşacaktır?

Aysel’in dramını Adalet Ağaoğlu’nun önceki romanları *Ölmeye Yatmak*² ve *Bir Düşün Gecesi*’ni³ anımsama-

2. Adalet Ağaoğlu, *Ölmeye Yatmak*, Remzi Kitabevi, İstanbul, 1973.

3. Adalet Ağaoğlu, *Bir Düşün Gecesi*, Remzi Kitabevi, İstanbul, 1979.

dan kavrayamayız. Cumhuriyet'in ilk kuşağındandır Aysel; umut, görev bilinci, Batılılaşma kararlılığıyla yüklü adanmış bir kuşaktan... Yetiştığı taşra çevresinin dinci ve ataerkil baskılarından kadınlığını yadsıyarak kurtulmaya çalışır. Laik Cumhuriyet ona aydın kimliği ve saygınlığı verirken, yadsıdığı kadınlığını benimseme şansını tanımaz. "Ölmeye Yatmak'ta Aysel'in sorunsalı, kadın olarak özgürlüğünü kazanamamış, özgürleşememiş olmasıdır."⁴ Aysel'in bir bedeni yoktur sanki... "Kılları alınırken bile kendi gözümde bir kadın gövdesi olduğu uzun yıllar unutulmuş..." (Ölmeye Yatmak, s.184) diye söz eder Aysel bedeninden; "Gövdemin bunca yıl benden bu denli kopuk oluşu nedendir acaba?" (Ölmeye Yatmak, s.85) diye sorar. Kocasını Ömer'le uyumlu gibi gözüken, düşünce birliğine dayanan beraberliklerinde cinsellik geri plandadır. "Hem canım kadınlığımı kocamın yanında bile düşünmem ben." (Ölmeye Yatmak, s.280) 12 Mart öncesinin hareketli günlerinde öğrencisi Engin'le sevişme, bedensel değil, zihinsel bir coşkidir. "Cinsel bir tutkun bile yok ona. Engin nereden âşığın oluyor senin? Keşke. Övünecek bir şey bulmuş olurdun hiç değilse," der kendi kendine Aysel (Ölmeye Yatmak, s.319). Bu sıra dışı sevişme, amacından saptırılmış bir başkaldırıdır; Aysel'in bedenini bilinciyle bütünleştiremez; ona ne cinselliği yaşatabilir ne özgürlüğü... Bedeni olmayan birey özgür olabilir mi?

*Bir Düğün Gecesi'*nde, *Ölmeye Yatmak'*ta çok belirgin olan, Aysel'in kadınlığından ve doğadan kopuşuna değgin kendi bilinçliliğinden pek söz edilmez. Aysel bu yarayı unutmayı yeğlemiş görünür. 12 Mart döneminin toplumsal baskısı, bireysel çözümsüzlükleri geriye itmiştir. Hızlanan başka bir kopuştur. *Ölmeye Yatmak'*taki

4. Atilla Özkırımlı, "Günümüz Aydınının İç Dünyası", *Cumhuriyet*, 28 Ocak 1988.

uyumlu evlilik, Aysel-Ömer birlikteliği. Aysel'e göre, yönetime karşı yeterince ödünsüz davranmamıştır kocası. Gerçi, Ömer de bu konuda pek rahat değildir; özüne duyduğu hoşnutsuzluğu karısına yansıtır, onun yeterinden çok sert ve bükülmez olduğunu düşünür. Ömer kusursuz değildir ve karısının yanlış yapmamaya gösterdiği özen, Ömer'e hayranlık verse de, Ömer'i kusurlu ama korunmaya muhtaç ve dışı Aysen'e iter.

Ülke yönetimine değgin farklı tavrılardan öte, Aysel'le Ömer'i ayıran bir şey vardır. Aysel'in Engin konusundaki dürüstlüğü ve Ömer'in kendine yakıştıramadığı kıskançlığıdır bu. Ömer'in içinde biriken kin ve Aysel'in düş kırıklığı. "Kendi gözümde iyice düştüğüm an o an mıydı?" diye anımsar Ömer (*Bir Düşün Gecesi*, s.95), kıskançlığını ele verişini. "Demek bu adamcağızın aşkınlık diye geveleyip durduğu şey, içinde dört yıldır sinsi sinsi besleyip büyüttüğü kocaman bir düşmanlık, uçsuz bucaksız bir kinmiş," diye dile getirir Aysel düş kırıklığını (*Bir Düşün Gecesi*, s.95). Bunca yılın içten birlikteliğinden sonra, karısının sadakatin dar ve zor yolundan bir keccik sapmış olmasını gönülden bağışlayamamak Ömer'e ağır gelir; en çok da kendini özdeşleştirmek istediği, hayalindeki Batılı aydına yakışır rafine bir tavır olmadığından. Karısının insan yanına duyduğu saygı, Ömer'le Aysel'in yeniden kaynaşmasına yardımcı olmayacaktır.

Kendinden gayrı kimseye verecek hesabı bulunmayan bir Aysel vardı karşımda. İçinde tek kaçamak nokta barındırmayan apaçık bakışları. Gelecek günlerin yeni yüklerini yüklenmeye iyice hazır. Hep yanlış yapmaktan korkardı. Şimdi yanlış da hazır bir Aysel. Ama yeni yanlış. Eskitilmiş olana değil. Yüreğini oyup önüne koymuş. Beynini çıkarıp eline almış... Buna dayanan yalnızlığa en iyi dayanır... Yalnız bu birlikteliğin değil, varo-

luşumuzun da, bulunduğumuz yerin de üstüne çaba harcayan ben değilim, Aysel. Kanayarak, acı çekerek, ödeyerek... Oysa ben Doğululukla Batıllık arasında sa-vaş vermekten bile kaçındım. Ne diye yoracaktım kendimi? (*Bir Düşün Gecesi*, s.96)

Ömer-Aysel arasındaki ruhsal kopuş, gözaltına alınmış Ömer'in kuşku salıverilişinden sonra bedensel kopuşa döner. Aysel incitici bir tarzda kocasına yaklaşmayı reddeder.. "Koşarak banyoya kaçtı. Ağzını yüzünü iyice sabunladı." (*Bir Düşün Gecesi*, s.280) Yalnızca kocasının işbirlikçiliğinden kuşkulandır mıdır bu? 12 Mart döneminde içeri alınmadığı için suçluluğa kapılan aydının saldırgan savunusudur. "Birkaç akli başında adamın dışında içerdekilerin çoğu dışardakilere küçümseyerek mi bakıyorlar? Ömer'e değmekten kaçınarak bunu ödetir o. Dışardakilere reva görülenin üstüne o da böyle çıkar işte." (*Bir Düşün Gecesi*, s.281) Bedeni olmayan Aysel için uygun bir ödetme tarzı. Ömer'in karısına biçtiği ceza baskın çıkacak, bundan böyle karısına dokunmayacaktır. Kopuş tamamlanmıştır, sahne Ayşen'in girişi için hazırdır artık.

Hayır..'da Ömer-Ayşen ilişkisi kurulmuş, meyvesini vermiştir. Bir çocuk... Aysel efendice çekilmiştir aradan. Ömer'in beklediğini yapmaz, evliliğini savunmaya kalkmaz. "Neden yakama yapışıp, ya da boynuma sarılıp, 'beni bırakma, ayrılmayalım' diye ağlamıyor, çırpınmıyorsun? Herkesin haklarını savunan sen, neden kendi haklarını, bizim ikimizin haklarını savunmuyorsun!" (*Hayır..*, s.83) diye feryat eder Ömer. Aysel'in kadın bedeni yoktur ama kadın sezgisi vardır. Ömer'in erkeklik gururu yaralanmıştır bir kez. Aysel'den bekleyeceği ödünlerin sonu yoktur, Aysel bunu sezer. Ömer'in Aysel'i incitmek istemesi, Aysel'i yaralanmaz görüp sars-

mak gereğini duymasından değildir; yaralandığını bildiğindedir.

Ağlıyor! Gerçekten ağlıyor. Şunca yıllık sevgilim, ar-kadaşım, dostum, her şeyim; bilmez miyim? Ağlıyor. Onu ağlatıyorum. Onu ağlatıyoruz. Onu ağlatmaktan gayri tek şey yapamıyorum. Buna hem çok üzülüyor, hem çok seviyorum.

(*Bir Düşün Gecesi*, s.285) “Bense artık bir an, küçük bir dakika iyice zayıf görmek istiyorum Aysel’i.” (*Bir Düşün Gecesi*, s.82) Aysel’e “karşı” bu tavır, Aysel’in yok oluşunu özleyecek kadar şiddetlenebilir bazen. “Mutfağa gidip havagazı musluğunu açmıştır artık. Aç o musluğu iyice aç.” (*Bir Düşün Gecesi*, s.282) Aysel yok olmaz. Onuruna ve çalışmalarına sarılır. Direnir, kocasının kopuşunu atlatır, yaralıdır fakat ayaktadır.

Hayır...’da yeni kopuşlar yaşamış ve yaşayan bir Aysel buluruz. Cinselliğinden olduğu kadar, cinsinden de kopmuştur. Başka kadınlarla arasındaki ortak noktaları değil, farkları vurgular bilinci (*Hayır...*, s.146). Tek bir kadın dostu yoktur. Kadınlarla dostluk *Ölmeye Yatmak*’ta anlatılan ilkgençlik yıllarının sevimsiz kız arkadaşlarıyla yaşanamadan bitmiştir. Alev’le yakınlığı, iki kadının arkadaşlığı değil, biraz da hoca-öğrenci ilişkisinin tutukluğunu taşıyan bir aydın dostluğudur. Yeni yeni hoşgörülle sevelebilen anne ölmüştür; kız kardeş Tezel uzaktadır. Kadın kimliği gelişmeden yaşlanmak yolundadır Aysel.

En kötüsü, en birinci kimliği aydın, hoca, bilimsansı olan Prof. Aysel Dereli’nin çalışma ortamından yoksun kalmasıdır. Prof. Aysel Dereli –bütün Türkiye gibi– üniversiteyi yitirmiştir. Karalamayla, sahtekârlık suçlamalarıyla. Erkek öğrencilerine düşkünlüğü öne sürülerek Aysel’e kara çalınması tam bir kara mizah örneğidir. Ken-

di gözünde bir türlü kadın olamayan Aysel, çevrenin gözünde profesör bile olsa, alt tarafı eteklerini kaldıran bir kadındır işte. Üniversiteden uzaklaşma, gözaltı, yargılanma, dost bilinen ama baskı ortamında sessiz kalan çevresinden kopuşu da getirmiştir beraberinde. Dostluğu sürdürmek isteyen, suçluluk içindeki eski eşine duyguları donuktur. Yıllar sonra İskandinavya'da karşılaştığı, siyasi mülteci kimliğindeki Engin'le özlenen buluşma tam bir duygusal fiyasko olmuştur. Para sıkıntısının bindirdiği çatı katında, gündelik hayatını, tüm yalnızlar gibi anımsayışlar, düşlemeler, çağrışımlarla yaşar. Ve tek başına sürdürdüğü incelemelerle... Bireyin canlılığı için gerekli iki ortamdan; toplumsal hareketlilikten ve doğadan (cinsellikten) dışlanmıştı. Geçmiş kopup gitmiştir; yarıninsa ne Ömer'le, ne de Ömer'siz bir yüzü vardır.. (Hayır..., s.75)

Aysel yaşamın seyircisi konumuna itilmiştir. Bundan kötü ne olabilir? Bundan kötüsü, değerlerin aşındığı Türkiye'de ve "Zamanın parçalandığı" (Hayır..., s.239) bir dünyadaki yozlaşma farsının seyirci koltuğundan kaldırılıp oyunculuğuna çıkartılmaktır. Aysel'in bir zamanlar sahte olmakla suçlanan, uğrunda yargılandığı incelemesi uluslararası bir ödül kazanınca; Aysel, Türkiye'nin Batı'ya şirin gözükme isteyen yetkililerinin gözünde değerlenir. Aysel'e işten el çektiren dekanın başkanlığında bir jüri, şimdi ona onur plaketi verecektir. Üstelik, jüri üyelerinden biri, Ömer-Aysel kopuşunu gerçekleştiren Ayşen'in eski kocasıdır. Gerçekten kötü bir fars. Uluslararası ödülün öyküsü de pek iç açıcı değildir. İncelemenin değerine değil, geri kalmış ülke vatandaşı Aysel'in baskı altındaki aydın kimliğine verilmiştir bu ödül. "Kum taneciklerine dönüşmüş, bunca ufalanmış," (Hayır..., s.239) bir zamanın Avrupa'sı, ülkesinden adeta kopartılan Aysel'in özdeşleşeceği bir yer değildir. Aysel "dünya" denen gezegende yapayalnızdır.

Erendiz Atasü uzun yıllar boyunca roman ve öykülerinin yanı sıra *Varlık*, *Papirüs*, *Cumhuriyet Kitap*, *Çağdaş Türk Dili* gibi çeşitli dergi ve gazetelerde kitap eleştirileri yazmıştır. *Benim Yazarlarım* işte bu zengin seçkiden oluşturulmuş çok yönlü bir başvuru kaynağı niteliği taşır.

Kadın ve erkek yazarların dünyalarını ayrı ayrı ele alan kitapta, Mina Urgan'dan Virginia Woolf'a, Ayla Kutlu'dan Simone de Beauvoir'a kadar toplumsal normların dışına çıkabilmiş özgür ve başkaldıran kadınların metinleri Atasü'yü özellikle etkilemiştir. Erkeklerin edebiyatında ise daha çok politik göndermeler vardır. Thomas Mann'ın iki dünya savaşından sonraki çatışmaları ele alan metinleriyle Murathan Mungan'ın oryantalizmi ve eski zaman masallarını çağrıştıran destansı öyküleri de Erendiz Atasü'nün belleğinde saklı kalmıştır.

"Yaşam ve duygular, dalgalar gibi yükselir ve söner, birbirinden doğar, birbirine batar. Virginia bu dalgalanmanın iç dünyamızdaki izdüşümlerini anlatır, şiirsel metinlerinde, bilinç akımı yöntemiyle. Toplumsal yaşamı yönlendiren takvimsel yaşam onun için önemli değildir, ruhumuza hükmeden çağrışımsal zamanda yaşar Virginia'nın romanları. Onun metni, gerçekten de sözlerle yaratılmış mantıksal bir dizge değildir, elektrikli bir iletken gibidir, beynimize doğrudan dalgalar yollayan ve orada sözcüklerle bir izlenimi resmeden."

ISBN 978-975-07-2625-5

9 789750 726255

can

☞ canyayinlari.com ✈ twitter.com/canyayinlari f facebook.com/canyayinevi